Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 9. Warszawa, dnia 15 sierpnia 1938 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

SKOROWIDZ RZECZOWY.

57.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1938 r.

o ustaleniu okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 1079) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 661), zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następujące okręgi i siedziby dyrekcyj Lasów Państwowych:

1) okrąg pomorski z siedzibą dyrekcji w Toruniu,
2) okrąg poznański z siedzibą dyrekcji w Poznaniu,
3) okrąg warszawski z siedzibą dyrekcji w Warszawie,
4) okrąg radomski z siedzibą dyrekcji w Radomiu,
5) okrąg białostocki z siedzibą dyrekcji w Białowieży,
6) okrąg wileński z siedzibą dyrekcji w Wilnie,
7) okrąg siedlecki z siedzibą dyrekcji w Siedlcach,
8) okrąg wołyński z siedzibą dyrekcji w Łucku,
9) okrąg lwowski z siedzibą dyrekcji we Lwowie.

§ 2. Okręgi Lasów Państwowych wymienione w § 1 obejmują obszary następujące:

1) OKRĄG POMORSKI obejmuje:

powiaty: brodnicki, chełmiński, chojnicki — z wyjątkiem południowej części gminy wiejskiej Chojnice, grudziądzki, kartuski, kościerski, lipnowski, lubawski, morski, nieszawski — z wyjątkiem południowej części gminy Czamanin, rypiński, starogardzki, świecki — z wyjątkiem gminy Bukowiec, północno-zachodniej części gminy Drzycim, gmin: Gruczno, Lniano, Pruszcz, Serock i Świekatowo, tczewski, toruński, tucholski — z wyjątkiem gminy Bysław, południowej części gminy Cekcyn, gmin Gostycyn i Kęsowo oraz południowo-wschodniej części gminy wiejskiej Tuchola, wąbrzeski i włocławski — z wyjątkiem południowej części gminy Piaski — w województwie pomorskim;

gminy: Kiełpiny, Lidzbark (miejską i wiejską), Płośnica, Rybno i Żabiny w powiecie działdowskim, gminę Rozwozin i zachodnią część gminy Zieluń w powiecie mławskim oraz północ-

ną część gminy Borkowo w powiecie sierpeckim — w województwie warszawskim;

wschodnią część gminy Kłodawa w powiecie kolskim — w województwie poznańskim.

2) OKRĄG POZNAŃSKI obejmuje:

województwo poznańskie — z wyjątkiem gmin Niewiesz i Pęczniew w powiecie tureckim oraz wschodniej części gminy Kłodawa w powiecie kolskim;

powiat bydgoski, południową część gminy wiejskiej Chojnice w powiecie chojnickim, powiat inowrocławski, południową część gminy Czamanin w powiecie nieszawskim, powiaty sępoleński i szubiński, gminę Bukowiec, północno-zachodnią część gminy Drzycim, gminy: Gruczno, Lniano, Pruszcz, Serock i Świekatowo w powiecie świeckim, gminę Bysław, południową część gminy Cekcyn, gminy Gostycyn i Kęsowo oraz południowo-wschodnią część gminy wiejskiej Tuchola w powiecie tucholskim, południową część gminy Piaski w powiecie włocławskim i powiat wyrzyski — w województwie pomorskim;

gminę Sobótka w powiecie łęczyckim — w województwie łódzkim.

3) OKRĄG WARSZAWSKI obejmuje:

województwo warszawskie — z wyjątkiem gmin: Kiełpiny, Lidzbark (miejskiej i wiejskiej), Płośnica, Rybno i Żabiny w powiecie działdowskim, gminy Irena w powiecie garwolińskim, gminy Rozwozin i zachodniej części gminy Zieluń w powiecie mławskim, powiatu sokołowskiego oraz północnej części gminy Borkowo w powiecie sierpeckim;

województwo łódzkie — z wyjątkiem gmin: Grodzisko, Miedzierza, Radoszyce i południowo-wschodniej części gminy Ruda Maleniecka w powiecie koneckim oraz gminy Sobótka w powiecie łęczyckim;

gminy Niewiesz i Pęczniew w powiecie tureckim — w województwie poznańskim;

północne części gmin: Popów, Lipie i Kuźniczka w powiecie częstochowskim — w województwie kieleckim.

4) OKRĄG RADOMSKI obejmuje:

województwo kieleckie — z wyjątkiem północnych części gmin: Popów, Lipie i Kuźniczka w powiecie częstochowskim oraz gminy Góra Puławska w powiecie kozienickim;

województwa: śląskie i krakowskie;

gminy: Grodzisko, Miedzierza, Radoszyce oraz południo-

wo-wschodnią część gminy Ruda Maleniecka w powiecie koneckim — w województwie łódzkim.

5) OKRĄG BIAŁOSTOCKI obejmuje:

województwo białostockie — z wyjątkiem gmin: Drohiczyn (miejskiej i wiejskiej), Mielnik, Milejczyce i Siemiatycze (miejskiej i wiejskiej) w powiecie bielskim;

gminy: Dmitrowicze, Kamieniec Litewsk i Wierzchowice w powiecie brzeskim oraz gminy: Horodeczna, Suchopol i Szereszów w powiecie prużańskim — w województwie poleskim;

gminę Kamionka i zachodnią część gminy Sobakińce w powiecie szczuczyńskim — w województwie nowogródzkim;

południową część gminy Orany w powiecie wileńsko-trockim — w województwie wileńskim.

6) OKRĄG WILEŃSKI obejmuje:

województwo wileńskie — z wyjątkiem południowej części gminy Orany w powiecie wileńsko-trockim;

województwo nowogródzkie — z wyjątkiem gminy Kamionka i zachodniej części gminy Sobakińce w powiecie szczuczyńskim, południowo-wschodniej części gminy Dobromyśl, gminy Krzywoszyn, południowej części gminy Niedźwiedzica i południowej części gminy Ostrów w powiecie baranowickim oraz południowej części gminy Hrycewicze, południowej części gminy Siniawka i gminy Zaostrowiecze w powiecie nieświeskim.

7) OKRĄG SIEDLECKI obejmuje:

województwo poleskie — z wyjątkiem gmin: Dmitrowicze, Kamieniec Litewski i Wierzchowice w powiecie brzeskim, gmin Horodeczna, Suchopol i Szereszów w powiecie prużańskim, gminy Borowno, południowej części gminy Kamień Koszyrski i gminy Soszyczno w powiecie koszyrskim oraz południowo-wschodniej części gminy Wysock w powiecie stolińskim;

powiaty: bialski, chełmski, krasnystawski, lubartowski, lubelski, łukowski, puławski, radzyński, siedlecki i włodawski — w województwie lubelskim;

południowo-wschodnią część gminy Dobromyśl, gminę Krzywoszyn, południową część gminy Niedźwiedzica i południową część gminy Ostrów w powiecie baranowickim, południową część gminy Hrycewicze, południową część gminy Siniawka i gminę Zaostrowiecze w powiecie nieświeskim — w województwie nowogródzkim;

gminy: Drohiczyn (miejską i wiejską), Mielnik, Milejczyce i Siemiatycze (miejską i wiejską) w powiecie bielskim — w województwie białostockim;

powiat sokołowski i gminę Irena w powiecie garwolińskim — w województwie warszawskim;

gminę Góra Puławska w powiecie kozienickim — w województwie kieleckim;

wschodnią część gminy Górniki w powiecie kowelskim — w województwie wołyńskim.

8) OKRĄG WOŁYŃSKI obejmuje:

województwo wołyńskie — z wyjątkiem wschodniej części gminy Górniki w powiecie kowelskim;

gminę Borowno, południową część gminy Kamień Koszyrski i gminę Soszyczno w powiecie koszyrskim oraz południowo-wschodnią część gminy Wysock w powiecie stolińskim — w województwie poleskim.

9) OKRĄG LWOWSKI obejmuje:

województwa: lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie;

powiaty: biłgorajski, hrubieszowski, janowski, tomaszowski i zamojski — w województwie lubelskim.

§ 3. Wymienione w § 2 województwa: białostockie, kieleckie, lubelskie, łódzkie i warszawskie rozumie się w granicach ustalonych ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. o zmianie granic województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 240).

§ 4. W przypadkach, w których w myśl przepisów § 2 okręgi Lasów Państwowych obejmują części poszczególnych gmin, granice okręgów w tych miejscach określi szczegółowo Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1938 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów: z dnia 16 stycznia 1925 r. o utworzeniu dyrekcyj lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 62) i z dnia 8 lipca 1932 r. o zniesieniu Dyrekcji Lasów Państwowych w Bydgoszczy (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 600).

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 29.VII.38 r. Nr 53, poz. 413).

58.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW.

z dnia 13 lipca 1938 r.

o sprzedaży w wewnętrznym handlu detalicznym jaj kurzych na wagę i uwidocznianiu ich jakości.

Na podstawie art. 7 ust. (1) lit. a) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 56, poz. 467) zarządza się co następuje:

§ 1. Sprzedaż jaj kurzych w wewnętrznym handlu detalicznym powinna być dokonywana na wagę.

§ 2. Handlujący jajami kurzymi są obowiązani wskazać ich jakość umieszczając przy sprzedawanych jajach kurzych napisy uwidoczniające czy są to jaja świeże czy też jaja konserwowane.

§ 3. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą detalicznej sprzedaży jaj, dokonywanej bezpośrednio przez hodowców kur.

§ 4. Kto wykracza przeciwko przepisom rozporządzenia niniejszego będzie karany na podstawie art. 7 ust. (2) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r .o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 56, poz. 567).

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Sprawiedliwości.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman.*

(Dz. U. R. P. z 29.VII.38 r. Nr 53, poz. 415).

59.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 czerwca 1938 r.

o zezwoleniu wojewodom na upoważnianie starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń zastrzeżonych wojewodom w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r .o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zarządzam co następuje:

§ 1. Zezwalam wojewodom na upoważnianie starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy, a zastrzeżonych wojewodom w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229), art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622), art. 75 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 9.VII.38 r. Nr 46, poz. 372).

60.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 23 czerwca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę.

Na podstawie art. 12, 13 i 14 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zarządzam co następuje:

§ 1. Do wywozu za granicę dopuszcza się naturalne masło krowie wytworzone w zakładach mleczarskich, wpisanych do prowadzonych przez izby rolnicze rejestrów zakładów mleczarskich wywozowych (§ 2), jeżeli jego jakość i opakowanie odpowiada wymaganiom, ustalonym w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. (1) Rejestry zakładów mleczarskich wywozowych dzielą się na dwie części.

(2) Do części I mogą być wpisane zakłady mleczarskie, które co najmniej w ciągu roku przed zgloszeniem do rejestru wytwarzały stale powyżej 52 kg masła dziennie lub które co najmniej w ciągu dwóch tygodni przed zgłoszeniem wytwarzały stale powyżej:

1) 208 kg masła dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 maja do 14 października, albo

2) 104 kg masla dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 października do 14 maja.

(3) Wymaganie, ustalone w ust. (2), nie dotyczy dni:

1) uznanych w obowiązujących przepisach za dni świąteczne; jeżeli jednak zakład w dniu świątecznym wyrabia masło, rozmiary produkcji zakładu w tym dniu powinny odpowiadać wymaganiom, ustalonym w ust. (2),

2) w których masło nie mogło być wyrabiane z powodu przeszkód wywołanych siłą wyższą lub z powodu zarządzeń władzy.

(4) Do części II mogą być wpisane takie spośród zakładów, określonych w ustępie poprzedzającym, które ponadto stosują pasteryzację do + 86° C oraz czyste kultury.

(5) Nie mogą być wpisane do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych te zakłady, które nie są wpisane do rejestrów zakładów mleczarskich (art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r .o mleczarstwie — Dz. U. R. P. Nr 35. poz. 272).

§ 3. (1) Zgłoszenia do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych przyjmują właściwe izby rolnicze. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę i adres zakładu mleczarskiego, jego właściciela, rozmiary produkcji (§ 2) oraz zaznaczyć, czy w zakładzie stosuje się pasteryzację do +86° C i czyste kultury. Ponadto zgłoszenie powinno zawierać zobowiązanie niezwłocznego powiadomienia izby rolniczej o każdorazowym obniżeniu produkcji poniżej 52 kg masła dziennie.

(2) Izba rolnicza w ciągu miesiąca po otrzymaniu zgłoszenia powinna orzec, czy zakład mleczarski, ubiegający się o uznanie za wywozowy (wpisanie do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych), odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2.

(3) Jeżeli zakład mleczarski odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2 izba rolnicza niezwłocznie wpisze go do odpowied-

niej części rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, o czym zawiadomi Centralną Stację Badania Masła (§ 20) i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

(4) W razie stwierdzenia, że dzienna produkcja zakładu mleczarskiego, wpisanego do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, jest niższa niż 52 kg masła dziennie, izba rolnicza skreśli zakład z rejestru. W razie stwierdzenia, że zakład, wpisany do części II rejestru, przestał stosować pasteryzację do +86° C lub czyste kultury przy produkcji masła przeznaczonego do wywozu jako masło standaryzowane, izba rolnicza skreśli zakład z części II i wpisze go do części I rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(5) Skreślenie zakładu z rejestru zakładów mleczarskich (art. 6 ustawy o mleczarstwie) powoduje natychmiastowe skreślenie tego zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(6) O skreśleniu zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych oraz o przeniesieniu zakładu z jednej części tego rejestru do drugiej izba rolnicza niezwłocznie zawiadomi Centralną Stację Badania Masła i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

§ 4. Jako standaryzowane może być wywożone masło:

1) które zostało wytworzone w zakładzie, wpisanym do części II rejestru zakładów mleczarskich wywozowych,

2) którego temperatura w czasie badania nie przekracza +10° C w okresie od 1 października do 30 kwietnia lub +4° C w okresie od 1 maja do 30 września,

3) którego waga netto, łącznie z papierem pergaminowym i solą, w opakowaniu beczkowym wynosi 51,1 kg. Dopuszcza się do wywozu jednostki o wadze nieco wyższej, nie przekraczającej jednak 51,4 kg. W opakowaniu skrzynkowym waga masła powinna wynosić 25,5 kg, nie więcej jednak jak 25,7 kg,

4) w którym nie stwierdzono niewłaściwych domieszek,

5) które przy ocenie jakości otrzyma:
za smak, zapach i topliwość od 40 do 50 punktów,
za strukturę i konsystencję od 23 do 25 punktów,
za kolor 4 lub 5 punktów,
za solenie od 8 do 10 punktów,
za ubicie i opakowanie 9 lub 10 punktów,

6) co do którego przy badaniu analitycznym stwierdzono:
a) że zawartość wody nie przekracza 16%,
b) dodatni wynik reakcji na pasteryzację,
c) refrakcję w granicach od 40,0° do 45,5°,
d) zabarwienie w świetle lampy kwarcowej — właściwe dla naturalnego masła krowiego,
e) liczbę Reichert—Meissl'a w granicach od 24,0° do 34,0°,
f) liczbę Polensky'ego w granicach od 1,5° do 3,5°.

Badania, wymienione pod lit. e) i f), przeprowadzane będą w przypadku otrzymania wątpliwych wyników badań, wyszczególnionych pod lit. c) lub d).

§ 5. Jako niestandaryzowane może być wywożone masło, które zostało wytworzone w zakładzie wpisanym do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, odpowiada wymaganiom ustalonym w § 4 pkt. 2), 3), 4) i 6) z wyjątkiem litery b) (reakcja na pasteryzację) oraz nie wykazuje oznak wolnej wody jak również zepsucia, a mianowicie: zjełczenia, stęchlizny i pleśni.

§ 6. (1) Ustala się jako jednostki opakunkowe beczki o pojemności 51,1 kg i skrzynki o pojemności 25,5 kg masła.

(2) Beczki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone i dobrze złożone. Klepki i denka powinny być wykonane z drzewa bukowego, z obu stron dokładnie oheblowanego. Maksymalne natężenie barwy beczki nie powinno przekraczać koloru różowobrązowego. Odcień beczki powinien być jasny. Beczka nie powinna wywierać wrażenia pasiastości; jedynie na dolnym denku dopuszczalne są deseczki, różniące się między sobą natężeniem barwy. Średnica sęków na klepkach nie powinna przekraczać 6 mm. Niedopuszczalne są sęki grożące wypadnięciem. Denka powinny być wolne od sęków. Beczka powinna być ściągnięta 4 parami obręczy z wiklin lub leszczyny jednakowej barwy, dokładnie oczyszczonych z kory i nieuszkodzonych, mocno nabitych na beczkę i przymocowanych gwoździkami nie przechodzącymi do wnętrza beczki. Ustala się następujące wymiary beczki: obwód zewnętrzny w najszerszym miejscu 1.290 — 1.330 mm, odległość między denkami mierzone w beczce w linii prostej 510 — 520 mm, grubość klepek od 8—9 mm, długość klepki 570 — 580 mm, średnica denka 330—340 (mierzona z zacięciem), grubość denka 9—10 mm. Wolna przestrzeń pomiędzy bryłą masła, a wątorem nie powinna przekraczać 10 mm.

(3) Beczki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym tak ułożonym, by brzegi papieru dokładnie okrywały bryłę masła, tworząc pod górnym denkiem (wiekiem) rozetę; ponadto na górnej i dolnej powierzchni masła powinien się znajdować krążek papieru pergaminowego.

(4) Skrzynki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone, o ściankach dobrze złożonych, wykonane z drzewa pozbawionego zapachu i sęków grożących wypadnięciem, z obu stron oheblowanego, koloru jasnego i jednolitego. Średnica sęków nie powinna przekraczać 6 mm. Wymiary wewnętrzne skrzynek powinny wynosić: długość 390 — 395 mm, szerokość 270 — 275 mm, wysokość 275 — 280 mm. Wolna przestrzeń pomiędzy bryłą masła a przykrywą nie powinna przekraczać 5 mm.

(5) Skrzynki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym, podwójnie złożonym, tak aby jeden arkusz tego papieru wyścielał boki skrzynki, drugi zaś dno i przykrywę, wypełniając kąty skrzynki.

§ 7. (1) Na każdej jednostce opakunkowej dostarczonej eksporterowi (§ 9) celem wywozu za granicę, zakład mleczarski powinien oznaczyć: numer zakładu w rejestrze zakładów mleczarskich (na czołowej klepce beczki lub w lewym dolnym rogu czoła skrzynki) oraz numer kolejny jednostki opakunkowej według numeracji przyjętej przez zakład mleczarski.

(2) Na górnej powierzchni bryły masła zakład powinien umieścić kartkę z oznaczonym na niej numerem zakładu w rejestrze zakładów mleczarskich oraz numerem kolejnym jednostki opakunkowej według numeracji przyjętej przez zakład mleczarski.

3) Potrzebną ilość kartek będzie dostarczać zakładom mleczarskim wywozowym Centralna Stacja Badania Masła. Umieszczanie na bryle masła innych kartek niż dostarczone przez Centralną Stację Badania Masła jest zabronione. Wzór kartek oraz sposób postępowania przy ich wydawaniu i sprawdzaniu wykorzystania przez zakłady mleczarskie ustali Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

(4) Masło przeznaczone do wywozu za granicę nie może być poza zakładem mleczarskim, w którym zostało przygotowane, przekładane do innego opakowania (beczki, skrzynki, pergaminu) ani poddawane jakimkolwiek innym zabiegom.

(5) Na każdej jednostce opakunkowej, zgłoszonej do Stacji Badania Masła celem wywozu za granicę, eksporter powinien umieścić numer zakładu mleczarskiego w rejestrze zakładów mleczarskich, kolejny numer jednostki opakunkowej według numeracji eksportera (na przykrywie beczki lub na czole skrzynki), wagę masła netto, napis świadczący o soleniu lub niesoleniu oraz znak eksportera.

(6) Rozmieszczenie i wielkość napisów, barwa, kształt cyfr i liter podane są w załącznikach Nr 1 i 2*).

§ 8. O ile tego wymagają warunki, istniejące w państwach importujących, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zezwalać na odchylenia od wymagań ustalonych w §§ 4—7.

§ 9. (1) Do wywożenia masła za granicę będą uprawnione tylko te przedsiębiorstwa eksportowe (eksporterzy), które Centralna Stacja Badania Masła wpisze do rejestru przedsiębiorstw eksportowych.

---

*) Załączniki Nr 1 — 6 zamieszczone są w Nr 49 Dz. U. R. P. z 19.VII.38 r. przy pozycji 384.

(2) Centralna Stacja Badania Masła wpisuje do rejestru przedsiębiorstw eksportowych:

1) przedsiębiorstwa handlowe, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych I kategorii,

2) spółdzielnie, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych oraz

3) zakłady mleczarskie wywozowe w odniesieniu do masła własnej produkcji — o ile opinia zasięgnięta o tych przedsiębiorstwach w myśl ust. (4) nie jest ujemna.

(3) Przedsiębiorstwa, które chcą być wpisane do rejestru przedsiębiorstw eksportowych, powinny zgłosić to pisemnie do Centralnej Stacji Badania Masła. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę, rodzaj i adres przedsiębiorstwa oraz jego właściciela, imię i nazwisko odpowiedzialnego przedstawiciela przedsiębiorstwa, rodzaj i numer posiadanego świadectwa przemysłowego, o ile to wynika z ust. (2) ,adres chłodni, w której eksporter zamierza magazynować zgłaszane do badania masło oraz w dwóch egzemplarzach projekt znaku, jakim eksporter zamierza oznaczać wysyłane masło (znak eksportera). Spółdzielnie należące do związków rewizyjnych powinny ponadto wymienić związek rewizyjny, do którego należą.

(4) Centralna Stacja Badania Masła przed wpisaniem przedsiębiorstwa do rejestru przedsiębiorstw eksportowych powinna zasięgnąć opinii:

1) o przedsiębiorstwie handlowym (ust. (2) pkt 1)) — właściwej izby przemysłowo-handlowej,

2) o spółdzielni (ust. (2) pkt 2)) — właściwego związku rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej, jeżeli spółdzielnia nie jest zrzeszona w związku rewizyjnym.

(5) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła otrzyma o przedsiębiorstwie, ubiegającym się o wpisanie do rejestru przedsiębiorstw eksportowych lub już wpisanym do tego rejestru, należycie umotywowaną ujemną opinię jednej z odpowiednich instytucji, określonych w ustępie poprzednim, lub Państwowego Instytutu Eksportowego, albo jeżeli stwierdzi, że właściciel lub odpowiedzialny przedstawiciel takiego przedsiębiorstwa był karany za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub z mocy art. 15 ust. (1) pkt 2) albo ust. (2) pkt 2) lub 3) tegoż artykułu ustawy o mleczarstwie — zawiadamia o tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, które orzeka o odmowie wpisania lub o skreśleniu przedsiębiorstwa z rejestru.

(6) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła uzna, że znak eksportera nie jest odpowiedni, zażąda przedstawienia nowego projektu znaku,odpowiadającego udzielonym przez siebie wskazówkom.

§ 10. (1) Zgłaszając masło do Stacji Badania Masła celem wywozu, eksporter powinien na piśmie (zał. Nr 3):

1) podać numery i nazwy zakładów mleczarskich, numery jednostek opakunkowych według kolejnej numeracji przyjętej przez zakład mleczarski (§ 7 ust. (1)) oraz ilość i numery jednostek opakunkowych według kolejnej numeracji przyjętej przez eksportera (§ 7 ust. (5));

2) podać chłodnię, w której zamagazynowano przesyłkę (wszystkie jednostki opakunkowe objęte zgłoszeniem) i zobowiązać się do zachowania w całości zabezpieczeń, nałożonych przez Stację Badania Masła;

3) załączyć dowód uiszczenia opłaty za badanie w wysokości, ustalonej na podstawie § 19.

(2) Każde zgłoszenie może obejmować masło tylko jednego typu (standaryzowane, niestandaryzowane).

§ 11. (1) Masło zgłoszone (§ 10) powinno być od chwili zgłoszenia aż do chwili załadowania celem wywozu za granicę w całości złożone w chłodni, położonej w jednej z miejscowości, w których czynne są Stacje Badania Masła lub Punkty Próbobiorcze (§ 20).

(2) Chłodnie powinny być czyste, suche, bielone wapnem; powinny one posiadać stałą instalację chłodniczą i oświetleniową oraz wagę do ważenia masła o nośności 100 kg. Waga ta powinna być corocznie wyremontowana i legalizowana.

(3) Ciepłota w chłodniach w czasie przechowywania w nich masła nie może przekraczać w okresie od 1 października do 30 kwietnia + 10° C, a w czasie od 1 maja do 30 września + 4° C.

§ 12. Stacja Badania Masła sprawdza zgodność przesyłki ze złożonym zgłoszeniem (§ 10), po czym może ją zabezpieczyć w miejscu zamagazynowania.

§ 13. (1) Stacja Badania Masła pobiera próbki z każdej grupy jednostek opakunkowych, pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(2) Próbki pobierane będą z przynajmniej 10% zgłoszonych jednostek opakunkowych każdego rodzaju (beczki, skrzynki), pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(3) Z każdej jednostki opakunkowej może być pobrana próbka w ilości nie większej niż 0,1 kg masła.

(4) Stacja Badania Masła może pobrać próbki ponownie, jeżeli uzna to za potrzebne, jednakże wszystkie pobrane próbki z jednej jednostki opakunkowej nie mogą przekraczać 0,1 kg masła.

(5) Pozostałość próbek masła po dokonaniu badania Stacja powinna należycie zabezpieczyć i przechowywać w ciągu 1 miesiąca.

(6) Eksporter lub jego pełnomocnik może być obecny przy pobieraniu próbek.

(7) Stacja Badania Masla przeprowadza badanie i wydaje orzeczenie w ciągu 24 godzin od chwili pobrania pierwszej próbki z przesyłek zamagazynowanych w miejscowości, w której znajduje się laboratorium Stacji Badania Masła, lub w ciągu 36 godzin, jeżeli laboratorium Stacji Badania Masła znajduje się w innej miejscowości.

§ 14. (1) W przypadku dodatniego wyniku badań co do wymagań ustalonych w §§ od 4 do 7 Stacja Badania Masła nie zdejmując swoich zabezpieczeń, jeżeli je nałożyła w myśl § 12:

1) na środku denka (wieka) beczki lub czołowej ściance skrzynki, zawierającej masło standaryzowane, przyłoży znak według wzoru załącznika Nr 4, po czym na tym znaku przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5 w ten sposób, aby pieczęć ta pokryła część znaku i sięgała na denko lub ściankę,

2) na środku denka (wieka) beczki lub czołowej ściance skrzynki, zawierającej masło niestandaryzowane, przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5,

3) wyda eksporterowi zaświadczenie stwierdzające, że zbadana przesyłka masła odpowiada wymaganiom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu (załącznik Nr 6).

(2) Czynności, przewidziane w ustępie poprzedzającym, powinny być wykonane przez Stację Badania Masła przed upływem terminów określonych w § 13 ust. (7).

(3) Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła mogą być w miejscu zamagazynowania, w czasie transportu i w punktach granicznych ponownie badane przez specjalnie w tym celu upoważnionych przedstawicieli Centralnej Stacji Badania Masła, jednakże tylko co do warunków przechowywania (§ 11), transportu (§ 18) oraz wad opakowania (§ 6) powstałych po wydaniu zaświadczenia. W razie stwierdzenia, że warunki przechowywania lub transportu nie odpowiadają przepisom § 11 lub § 18 przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła może wstrzymać wysyłkę wszystkich badanych jednostek opakunkowych, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w zaświadczeniu. W razie natomiast stwierdzenia, że poszczególne jednostki opakunkowe wykazują wady opakowania, przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masla powinien wstrzymać wysyłkę tych jednostek opakunkowych za granicę, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w zaświadczeniu. W każdym z wymienionych przypadków przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła powinien podać na odwrotnej stronie zaświadczenia wyszczególnienie wstrzymanych jednostek opakunkowych oraz przyczyny wstrzymania.

§ 15. Wynik badania będzie uznany za ujemny:

1) dla wszystkich jednostek opakunkowych, pochodzących z tego samego zakładu mleczarskiego, jeżeli choć jedna z nich

nie będzie odpowiadała któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 4 i 5.

2) dla poszczególnych jednostek opakunkowych, jeżeli nie będą one odpowiadały któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 6 i 7.

§ 16. (1) W przypadku ujemnego wyniku badań masła standaryzowanego, jeżeli eksporter nie zamierza wywieźć masła jako niestandaryzowane lub w przypadku ujemnego wyniku badania masła niestandaryzowanego, Stacja Badania Masła pozostawi masło do dyspozycji eksportera, zawiadamiając go o tym niezwłocznie, przy czym skasuje swoje zabezpieczenie, jeżeli je nałożyła w myśl przepisu § 12.

(2) W przypadku ujemngo wyniku badania masła standaryzowanego, jeżeli eksporter zamierza wywieźć to masło jako niestandaryzowane, a masło odpowiada wymaganiom ustalonym w § 5, Stacja Badania Masła postąpi stosownie do postanowień § 14 ust. (1) pkt 2) i 3).

(3) Ponadto, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że eksporter wprowadza w obrót masło, podpadające pod przepisy art. od 1 do 6 rozprządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), Stacja Badania Masła zawiadomi niezwłocznie właściwe organa władzy państwowej.

§ 17. (1) Zaświadczenie Stacji Badania Masła traci moc obowiązującą po upływie 7 dni od daty jego wystawienia (§ 14).

(2) Jeżeli przesyłka, przeznaczona do wywozu drogą morską z jednego z portów polskiego obszaru celnego, zostanie w ciągu 4 dni od daty wystawienia zaświadczenia zamagazynowana w chłodni, położonej w jednym z tych portów, ważność zaświadczenia dla tej przesyłki traci moc obowiązującą po upływie 10 dni od daty jego wystawienia.

(3) Przesyłki określone w ust. (2), po upływie terminu ważności zaświadczenia, podlegają ponownemu badaniu co do opakowania oraz wymagań określonych w § 4 pkt 2), 3) i 5), jeżeli masło jest standaryzowane lub co do oznak wolnej wody oraz zjełczenia, stęchlizny i pleśni, jeżeli masło jest niestandaryzowane.

§ 18. Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła powinny być przewożone w wagonach-lodowniach.

§ 19. (1) Eksporter, zgłaszający masło do badania celem wywozu, powinien z góry uiścić należność za badanie.

(2) Wysokość opłat za badanie masła zostanie ustalona w zarządzeniu wydanym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Wpłacone należności za badanie nie podlegają zwrotowi.

4) Niezależnie od opłat za badanie eskporter, zgłaszający przesyłkę, obowiązany jest dostarczyć Stacji Badania Masła należytej pomocy od wykonania wszelkich czynności, związanych z kontrolą przesyłki w miejscu jej zamagazynowania (§ 11 i 12).

§ 20. (1) Bezpośredni nadzór nad wywozem masła za granicę sprawuje Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie.

(2) Organami Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w zakresie wykonywania nadzoru na podstawie rozporządzenia niniejszego są: Centralna Stacja Badania Masła w Warszawie oraz Stacje Badania Masła i Punkty Próbobiorcze w miejscowościach, których wykaz Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poda do publicznej wiadomości w drodze obwieszczenia w Monitorze Polskim.

§ 21. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem przepisów § 6 i § 7 ust. (2) i (3), które wchodzą w życie z dniem 1 września 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569) z wyjątkiem § 6, który traci moc obowiązującą z dniem 1 września 1938 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 19.VII.38 r. Nr 49, poz. 384).

61.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 czerwca 1938 r.

o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych przepisów ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy art. 6 — 11, 12, ust. (1) pkt 1 i ust. (2) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349) wchodzą w życie:

1) w zastosowaniu do bydła na obszarze: gmin: Olkusko—Siewierska i Ożarowice w powiecie będzińskim,

gminy Rzeczniów w powiecie iłżeckim,

gmin: Daleszyce, Morawica i Suchedniów w powiecie kieleckim,

gmin: Góry — Mokre i Przedbórz w powiecie koneckim,

gmin: Grabów nad Pilicą, Policzna, Tczów i Zwoleń w powiecie kozienickim,

gmin: Jangrot, Minoga, Pilica i Skała w powiecie olkuskim,

gmin: Czyżów Szlachecki, Grzegorzewice, Iwaniska, Lasocin, Malkowice, Modliborzyce i Ożarów w powiecie opatowskim,

gmin: Janków, Niewierszyn, Radonia i Wielkawola w powiecie opoczyńskim oraz

gmin: Mierzęcice, Myszków, Poręba i Siewierz w powiecie zawierciańskim — w województwie kieleckim;

powiatu dąbrowskiego — w województwie krakowskim;

powiatów: chełmskiego i lubartowskiego — w województwie lubelskim;

gmin: Bałucz, Dłutów, Lutomiersk, Wodzierady, Wygiełzów, Zapolice i Zelów w powiecie łaskim — w województwie łódzkim;

gmin: Bezdzież i Chomsk w powiecie drohickim oraz

gminy Chorsk w powiecie stolińskim — w województwie poleskim;

powiatów: szamotulskiego i średzkiego — w województwie poznańskim;

powiatu płońskiego,

gmin: Obryte, Somianka, Wyszków (wiejskiej i miejskiej) i Zatory w powiecie pułtuskim oraz

gmin: Jeziorna i Wiązowna w powiecie warszawskim — w wojewódzwie warszawskim;

gminy: Dubno (miejskiej) w powiecie dubieńskim,

gminy: Kisielin w powiecie horochowskim oraz

gmin: Maciejów i Stare Koszary w powiecie kowelskim — w województwie wołyńskim;

2) w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:
powiatów: ostrowskiego i wągrowieckiego — w województwie poznańskim oraz

gmin: Poddębce i Połonka w powiecie łuckim — w województwie wołyńskim;

3) w zastosowaniu do owiec na obszarze:

gmin: Korzecko, Morawica, Zajączków i Chęciny w powiecie kieleckim — w województwie kieleckim;

powiatu nowosądeckiego — w województwie krakowskim oraz

gminy Szczurzyn w powiecie łuckim — w województwie wołyńskim.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 15.VII.38 r. Nr 48, poz. 382).

POZA WYŻEJ WYMIENIONYMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Pomorskiej Izby Rolniczej (Monit. Polski z 1.VII.38 r. Nr 147, poz. 265.

Decyzja Ministra Przemysłu i Handlu po porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 czerwca 1938 r., ustalająca prawo do ulg przedsiębiorstwa „Zjednoczenie Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego, Sp. Akc. w Warszawie“ (Monit. Polsk. z 4.VII.38 r. Nr 149, poz. 270).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na jabłka, morele, brzoskwinie, arbuzy i sok winogronowy (Dz. U. R. P. z 6.VII.38 r. Nr 45, poz. 369).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. z 29.VII.38 r. Nr 53, poz. 420).

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1938 r. o wykazie organizacyj uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych na wywóz za zwrotem cła zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu oraz o warunkach uzyskania tych zaświadczeń (Monit. Pols. z 1.VIII.38 r. Nr 173, poz. 319).

62.

OKÓLNIK Nr 23. MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr M-II-86/1/37 z dnia 23 czerwca 1938 r.

w sprawie zabezpieczenia robotników wodnych i melioracyjnych na wypadek bezrobocia.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. w sprawie rodzajów przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych oraz kategorii zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546), znowelizowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 86 poz. 602) w § 3 w kwestii obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niewykwalifikowanych robotników sezonowych czyni różnicę między robotnikami zatrudnionymi przy robotach wodnych (budowlanych i regulacyjnych) a zajętymi przy robotach melioracyjnych.

Powyższe rozporządzenie nie zawiera bliższego określenia, które roboty, prowadzone przez przedsiębiorstwa i zakłady pracy państwowe i samorządowe, należy uznać za roboty wodne, a które za roboty melioracyjne. Wobec tego sprawa zabezpieczenia robotników, zajętych przy tych robotach, nie była jednolicie na terenie całego Państwa traktowana i na tym tle powstawała różnica zdań między Urzędami Wojewódzkimi a organami Funduszu Pracy.

Celem usunięcia rozbieżności w interpretacji § 3 wyżej wymienionego rozporządzenia, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, mając na względzie przekazany mu rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479 i 480) zakres działania, poleca traktować wszystkie roboty wykonywane w tym zakresie przez władze i organa mu podwładne, jako też przez władze samorządu terytorialnego — jako roboty melioracyjne z wyjątkiem: melioracji podstawowych o charakterze samoistnych przedsiębiorstw publicznych tj. robót przy budowie i konserwacji wałów, regulacji cieków wodnych, zabudowaniu potoków górskich oraz budowie zbiorników, które to roboty należy zaliczać do kategorii robót wodnych.

Wobec tego, że wymienione powyżej roboty wodne trwają normalnie dłużej niż 6 miesięcy w ciągu roku, zatrudnieni przy tych robotach niewykwalifikowani robotnicy sezonowi podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, o ile odpowiadają warunkowi o 13 tygodniach pracy poprzedniej, prze-

widzianemu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 listopada 1936 r.

Natomiast niewykwalifikowani robotnicy sezonowi, zatrudnieni przy robotach melioracyjnych, nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, gdyż roboty melioracyjne trwają normalnie krócej niż 8 miesięcy w ciągu roku.

Podkreśla się, że wszyscy robotnicy wykwalifikowani, zatrudnieni przy robotach wodnych i melioracyjnych, podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia bez żadnych ograniczeń.

Równocześnie Ministerstwo zaznacza, że wobec ustalonej w niniejszym okólniku interpretacji przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1932 r .i rozporządzenia z 7 listopada 1936 r., kosztorysy robót powinny w przyszłości zawsze przewidywać również wydatki na pokrycie wkładek zabezpieczeniowych, przypadających na pracodawcę w myśl art. 7 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 555 z roku 1932).

w/z Ministra

Jaroszyński,
Podsekretarz Stanu.

Otrzymują wszystkie urzędy wojewódzkie i p. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

63.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr Z. Ryb. III-2/12/38 z dnia 13 lipca 1938 r.

w sprawie podziału wód otwartych na obwody rybackie VII kolejności.

Na podstawie art. 20 ustawy o rybołówstwie ustalam w siódmej kolejności następujący porządek i termin podziału wód otwartych na obowdy rybackie:

Panowie Wojewodowie: Lwowski, Poleski, Pomorski, Stanisławowski i Tarnopolski zechcą zarządzić przeprowadzenie podziału na obkody rybackie w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 1938 r.:

na obszarze województwa poleskiego — dorzecza rzeki Piny i Kanału Ogińskiego oraz dorzecza rzeki Hrywdy, stanowiącej lewobrzeżny dopływ rzeki Szczary;

na obszarze województwa pomorskiego — dorzecza rzeki Redy oraz wszystkich innych wód otwartych, dotąd nie objętych podziałem na obwody rybackie;

na obszarze województwa lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — wszystkich wód otwartych nie objętych dotąd podziałem na obwody rybackie wraz z poddaniem rewizji granic obwodów rybackich przyległych do tych wód w razie zachodzącej potrzeby.

Przy przeprowadzeniu podziału wód otwartych na obwody rybackie powinny być zastosowane przepisy, zawarte w zarządzeniach:

1) z dnia 29 października 1932 r. Nr Z. Ryb. II-1/32 w sprawie zasad i sposobu podziału wód otwartych na obwody rybackie (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 3, poz. 36 z 1932 r.);
2) z dnia 3 listopada 1932 r. Nr Z. Ryb. II-1/34 w sprawie trybu postępowania przy podziale wód otwartych na obwody rybackie (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 6, poz. 122 z 1933 r.);
3) z dnia 4 listopada 1932 r. Nr Z. Ryb. II-1/35 w sprawie właściwości władzy w sprawach rybołówstwa na wodach, stanowiących granicę dwóch województw (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr 6, poz. 123 z 1933 r.);
4) z dnia 18 marca 1933 r. Nr Z. Ryb. II-1/10-33 w sprawie obwodów rybackich na jeziorach;
5) z dnia 29 maja 1933 r. Nr Z. Ryb. II-1/30—33 w sprawie tworzenia obwodów rybackich na jeziorach państwowych (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr 4 poz. 22 z 1934 r.);
6) z dnia 22 grudnia 1933 r. Nr Z. Ryb. II-1/33 w sprawie nazwania obwodów rybackich (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr 3, poz. 12 z 1933 r.).

Poza tym w stosunku do jezior, położonych na obszarze województwa poleskiego ma nadal zastosowanie pismo z dnia 30 lipca 1937 r. Nr Z. Ryb. III-2/20-37 w sprawie tworzenia obwodów rybackich na jeziorach.

Podział wód otwartych poszczególnych dorzeczy, względnie ich części na obwody rybackie winien być ogłaszany w miarę przeprowadzanych dochodzeń, stosownie do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165) w sposób przewidziany

w ustępie przedostatnim zarządzenia z dnia 29 października 1932 r. Nr Z. Ryb. II-1/32.

w/z Ministra
M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu

Otrzymują P.P. Wojewodowie w Brześciu n/Bugiem, w Toruniu, we Lwowie, w Stanisławowie i w Tarnopolu.

64.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr P. XXI-1/2900/38 z dnia 13 lipca 1938 r.

w sprawie stosowania przepisów dotyczących parcelacyjnego i zwykłego obrotu ziemią.

Uchylam okólnik Nr P. VII. 0/114/32 z dnia 13 września 1932 r. w sprawie ułatwień w obrocie ziemią (Dz. Urzęd. M. R. i R. R. Nr 3, str. 260).

Okólnik ten, uwzględniając konieczności, związane z kryzysem gospodarczym, polecał liberalne stosowanie niektórych zasad ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej i przepisów normujących zwykly obrót ziemią. Ponieważ okoliczności, którymi podyktowany był ten okólnik, uległy zmianie, przeto obecnie przepisy dotyczące parcelacyjnego i zwykłego obrotu ziemią winny być ściśle stosowane.

Za Ministra
M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu

Otrzymują wszyscy P.P. Wojewodowie i Starostowie.

65.

PISMO MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr BP. I-2/33 z dnia 15 lipca 1938 r.

w sprawie zmiany w referatach melioracyjnych starostw.

Zmieniając częściowo załącznik do pisma okólnego Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych Nr BP. XI-3/22 z 25 czerwca

1936 r. w sprawie utworzenia referatów melioracyjnych starostw w województwach południowych i zachodnich, zmienionego zarządzeniem Nr BP. XI-3/4 z 26 lutego 1937 r., ustalam następujący podział województwa krakowskiego na referaty melioracyjne starostw:

Starostwo pow. będące siedzibą referatu meliorac.	Powiaty objęte działalnością referatu melioracyjnego:
Bochnia	bocheński, brzeski,
Chrzanów	bialski, chrzanowski,
Kraków	krakowski, m. Kraków, myślenicki,
Mielec	dębicki, mielecki,
Nowy Sącz	gorlicki, jasielski, nowosądecki,
Nowy Targ	limanowski, nowotarski,
Tarnów	dąbrowski, tarnowski,
Wadowice	wadowicki, żywiecki.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń.

M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu

Otrzymuje P. Wojewoda w Krakowie.

66.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr BP. II-4/2 z dnia 19 lipca 1938 r.

w sprawie postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym w sprawach rolnictwa i reform rolnych.

Do postępowania władz administracji ogólnej w przypadku zaskarżenia ich decyzji w sprawach z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego stosują się przepisy okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 30 listopada 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wew. Nr 19, poz. 251) wraz ze wszystkimi późniejszymi zmianami z tym wyjątkiem, że urzędy wojewódzkie winny przesyłać Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych odpisy wszystkich wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego, wydanych w sprawach z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych, a nie tylko odpisy wyroków, uchylających decyzje władz administracji ogólnej.

Odpisy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawach z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych winny być przez urzędy wojewódzkie (oddziały regulacji prawnych) systematycznie gromadzone i udostępniane wszystkim zainteresowanym urzędnikom.

Jednocześnie zostają uchylone obowiązujące przepisy, normujące w sposób odmienny tryb postępowania władz administracji ogólnej przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym w sprawach administracji rolnictwa i reform rolnych, a w szczególności:

a) zarządzenia b. Ministerstwa Reform Rolnych: Nr 371 z dnia 20.IX.1929 r., Nr II.2 — Praw. z dnia 19.III.1931 r., Nr 268—Praw. z dnia 4.II.1929 r., Nr Praw. 1000—T. A. z 18. IX.1930 r. i Nr Praw. IV-c z dnia 15.VI.1931 r. oraz

b) pismo okólne Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14.XI.1935 r. Nr ScR-0-361.

M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu

Otrzymują wszyscy PP. Wojewodowie i Komisarz Rządu m. st. Warszawy.

67.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLNICTWA I R. R.

Nr BP. I-2/37 z dnia 26 lipca 1938 r.

w sprawie zakresu działania Oddziału Regulacyj Prawnych.

W związku z zarządzeniem Ministerstwa z dnia 23 czerwca 1938 r. Nr B.P. I-2/27 w sprawie organizacji wydziałów rolnictwa i reform rolnych urzędów wojewódzkich Ministerstwo postanawia, co następuje:

I. Do zakresu działania Oddziałów Regulacyj Prawnych (Znak R. Pr.) należą następujące sprawy:

1. Sprawy doradztwa i nadzoru prawnego
(Znak R. Pr. I).

a w szczególności:

1) udzielania opinij prawnych dla całego Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych i wyjednywanie opinii od Prokutorii Generalnej,

2) ostatecznej redakcji odpowiedzi na skargi wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego,
3) prowadzenia zbiorów zarządzeń o charakterze normatywnym oraz orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych,
4) nadzoru ze stanowiska prawnego nad orzecznictwem w referatach rolnictwa i reform rolnych w starostwach,
5) projektowania doniesień karno-sądowych do Prokuratora w odniesieniu do personelu zatrudnionego w dziale rolnictwa i reform rolnych oraz wniosków w sprawie pociągnięcia tego personelu do odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej.

II. Sprawy związane z postępowaniem sądowym i segregacją obciążeń hipotecznych
(Znak R. Pr. II)

a w szczególności:
1) regulowania w drodze sądowej tytułu własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji prywatnej w posiadanie nabywców,
2) segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich w związku z parcelacją oddłużeniową,
3) składania Prokuratorii Generalnej wniosków procesowych,
4) inne wymagające załatwienia w drodze sądowej, z wyjątkiem spraw regulacji hipotecznej (dział III).

III. Sprawy regulacyj hipotecznych
(Znak R. Pr. III)

a w szczególności:
1) ustalania tytułów własności na grunty scalone w trybie ustawy z dnia 21.III.1931 r. i regulacji hipotek przy scalaniu gruntów,
2) regulacyj hipotek na rzecz Skarbu Państwa,
3) regulacyj hipotek dla nabywców gruntów z parcelacji rządowej,
4) sprawdzania rachunków pisarzy hipotecznych,
5) opracowania rocznych planów prac regulacyj hipotecznych,
6) związane z poddaniem ograniczeniu obrotu nieruchomościami ziemskimi.

IV. Sprawy Wojewódzkiej Komisji Ziemskiej
(Znak R. Pr. IV)

a w szczególności:
1) aprobowania pod względem prawnym wniosków na Wojewódzką Komisję Ziemską,

2) ustalania wokandy spraw na Wojewódzką Komisję Ziemską,
3) zwoływanie posiedzeń W. K. Z.,
4) prowadzenia protokółów na posiedzeniu W. K. Z.,
5) rozsyłania orzeczeń W. K. Z. celem doręczenia, względnie ogłoszenia stronom.

II. W związku z powyższym ulega odpowiedniej zmianie podział czynności oddziałów urządzeń rolnych ustalony w załączniku do zarządzenia Ministerstwa z dnia 14 grudnia 1933 r. (Dz. Urz. M. R. i R. R. z 1934 r. Nr 5, poz. 36), a w szczególności:

w rozdziale V. Sprawy parcelacji gruntów prywatnych— skreśla się w pkt. 2 słowa „i segregacji wierzytelności" oraz pkt. 3 nadaje się następujące brzmienie: „3. Wykonanie parcelacji na koszt i niebezpieczeństwo właściciela", skreśla się rozdział VII „Sprawy regulacyj hipotek i doradztwa prawnego" oraz rozdział IX „Sprawy Wojewódzkiej Komisji Ziemskiej".

III. W wydziałach rolnictwa i reform rolnych urzędów wojewódzkich, w których są utworzone również oddziały regulacyj prawnych i oddziały zabudowy, kolejność oddziałów jest następująca:

1) Rolnictwa (Znak R. R.),
2) Urządzeń Rolnych (Znak R. U.),
3) Regulacyj Prawnych (Znak R. Pr.),
4) Finansowy (Znak R. F.),
5) Pomiarów Rolnych (Znak R. P.),
6) Wodno-Melioracyjny (Znak R. M.),
7) Zabudowy (Znak R. Z.),
8) Ochrony Lasów (Znak R. L.),
9) Weterynarii (Znak R.-W.).

Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o wydanie stosownych zarządzeń.

M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu

Otrzymują: wszyscy Panowie Wojewodowie z wyjątkiem Śląskiego.

68.

INSTRUKCJA MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

w sprawie zwalczania pryszczycy.

Na podstawie art. 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych w brzmieniu obowiązującym, zarządzam stosowanie przy zwalczaniu pryszczycy następujących zasad:

1. Zagroda zapowietrzona.

§ 1. W zagrodzie zapowietrzonej zwierzęta racicowe podlegają zamknięciu w przeznaczonych dla nich pomieszczeniach (stajniach, oborach, chlewach itp.) aż do czasu przeprowadzenia ostatecznego odkażenia.

Starosta może wyjątkowo zezwolić na wypuszczanie tych zwierząt na pastwisko należące do właściciela (użytkownika) zagrody i przylegające do tej zagrody.

Po przechorowaniu zwierząt w zagrodzie zapowietrzonej i po przeprowadzeniu jej pierwszego odkażenia, starosta może zezwolić na wypuszczenie takich zwierząt na odosobnione, dalej położone pastwisko nie przylegające do zagrody, o ile zwierzęta w czasie przechodzenia na to pastwisko nie stykają się ze zwierzętami pochodzącymi z innych zagród i nie przechodzą przez drogi publiczne.

§ 2. W razie stwierdzenia pryszczycy u zwierząt przebywających na pastwisku wspólnym, należy zwierzęta chore niezwłocznie z pastwiska usunąć, zamknąć w zagrodzie, a zagrodę izolować.

Jeżeli jednak pryszczyca zostanie stwierdzona na wspólnym pastwisku u większej ilości zwierząt, zwierzęta te można pozostawić na pastwisku w przypadkach uzasadnionych względami gospodarczymi w danej miejscowości. Pastwiska, na których pozostawiono zwierzęta chore na pryszczycę, podlegają ograniczeniom przewidzianym dla zagrody zapowietrzonej.

Na przepędzanie zwierząt z pastwiska zapowietrzonego do obór w celach udoju i na nocleg można zezwalać jedynie wówczas, jeżeli warunki miejscowe a zwłaszcza położenie pastwiska i dróg, na których odbywa się przegon zwierząt, pozwalają przypuszczać, że niema niebezpieczeństwa rozwleczenia zarazy.

§ 3. W miejscowościach, w których stwierdzono pryszczycę w większej ilości zagród położonych w różnych punktach, jak również w razie stwierdzenia pryszczycy u większej ilości zwierząt na wspólnych pastwiskach, należy przeprowadzić sztuczne

zakażenie bydła rogatego. Świnie można zakażać dopiero wówczas, gdy w chlewni wystąpią pierwsze oznaki pryszczycy.

Sztucznego zakażania nie należy stosować w ogniskach pryszczycy o złośliwym przebiegu. Sztuczne zakażanie zwierząt, wpisanych do ksiąg zarodowych, można przeprowadzać tylko za zgodą właściciela zwierzęcia.

§ 4. Wybijanie zwierząt racicowych można zarządzać jedynie w tych przypadkach, gdy na większych obszarach dotychczas wolnych od pryszczycy, wystąpią pojedyńcze przypadki tej zarazy, a przeprowadzone dochodzenie nie ujawniło okoliczności wskazujących na to, że zaraza została już rozwleczona. Za okoliczności wskazujące na prawdopodobieństwo rozwleczenia zarazy należy uważać wszelkie zetknięcie się zwierząt zdrowych z chorymi, np. na spędach, pastwiskach, wspólnych przegonach itp. Na wybicie zwierząt chorych należy uzyskać w drodze telekomunikacyjnej zgodę Urzędu Wojewódzkiego.

§ 5. Do zagrody zapowietrzonej należy stosować ściśle przepisy §§ 141—152 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167).

II. Okrąg zapowietrzony.

§ 6. Dookoła zagrody zapowietrzonej należy utworzyć okrąg zapowietrzony. Przy tworzeniu okręgu zapowietrzonego należy dążyć do tego, aby obszar był możliwie mały przy uwzględnieniu warunków miejscowych, jako to: skupienia domostw, rozmieszczenia dróg i przejść dla ludzi i zwierząt, położenia pastwisk, lasów, miedz, wód itp.

W miejscowościach o zabudowaniu zwartym należy do okręgu zapowietrzonego włączyć grupy zagród położone w najbliższym sąsiedztwie ogniska zarazy, całą zaś miejscowość jedynie wówczas, jeżeli ogniska zarazy są rozrzucone.

W osiedlach o zabudowaniu luźnym wystarczy włączenie do okręgu zapowietrzonego zagród sąsiadujących z zagrodą zapowietrzoną, a jeżeli zagroda zapowietrzona jest zupełnie odosobniona, okręgu zapowietrzonego można wokół niej nie tworzyć, lecz w stosunku do takich zgród należy niezwłocznie wydać zarządzenia przewidziane w art. 40-b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

W miastach należy tworzyć okręgi zapowietrzone przy zastosowaniu zasad określonych w ustępach poprzedzających, obejmując nimi całe miasto, poszczególne dzielnice, ulice lub grupy domów, zależnie od wielkości miasta, systemu zabudowy i natężenia zarazy.

§ 7. Ulgi przewidziane w § 162 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz.

167) można stosować w przypadkach wyjątkowych, gdy zastosowanie ulgi nie zagraża rozwleczeniem zarazy.

III. Okrąg zagrożony.

§ 8. Dookoła okręgu zapowietrzonego należy utworzyć okrąg zagrożony pryszczycą, uwzględniając stopień niebezpieczeństwa zarazy i miejscowe warunki gospodarcze.

Okrąg zagrożony powinien być możliwie mały i powinien obejmować w zasadzie resztę miejscowości, w której utworzony został okrąg zapowietrzony, a w razie potrzeby również miejscowości lub części miejscowości sąsiadujących z tą miejscowością.

W okręgach zagrożonych należy stosować ściśle przepisy §§ 164 i 165 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167).

IV. Tworzenie okręgów zapowietrzonych i zagrożonych.

§ 9. W razie ujawnienia pryszczycy, powiatowy lekarz weterynaryjny powinien niezwłocznie ustalić zagrody zapowietrzone, oraz obszar okręgu zapowietrzonego i okręgu zagrożonego i wydać dla tych obszarów zarządzenia tymczasowe stosownie do przepisów art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych. Ustalone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego obszary okręgów zapowietrzonych i zagrożonych, starosta podaje niezwłocznie w drodze jak najkrótszej urzędowi wojewódzkiemu w celu określenia i ogłoszenia okręgów zapowietrzonych i zagrożonych stosownie do przepisu art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Panowie Wojewodowie powinni określić i ogłosić okręgi zapowietrzone i zagrożone możliwie niezwłocznie po otrzymaniu od starostów odpowiednich wniosków.

§ 10. W razie upoważnienia starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń w sprawach zastrzeżonych wojewodom po myśli art. 6 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, starostowie powinni niezwłocznie określać okręgi zapowietrzone i zagrożone na wniosek powiatowych lekarzy weterynaryjnych i ogłaszać je w miejscowościach sąsiednich i przesyłać niezwłocznie wykazy okręgów zapowietrzonych i zagrożonych urzędowi wojewódzkiemu w celu ogłoszenia w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

V. Przepisy ogólne.

§ 11. W okręgach zapowietrzonych i zagrożonych należy bezwzględnie zabronić urządzania targów i pokazów zwierząt racicowych.

Przy stosowaniu zakazu odbywania targów na zwierzęta racicowe w promieniu 15 klm od okręgu zapowietrzonego — stosownie do przepisu § 167 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9-go stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) należy uwzględniać stopień nasilenia zarazy i potrzeby gospodarcze danej okolicy. Handlu domokrążnego zwierzętami racicowymi i drobiem należy bezwzględnie zakazać, można natomiast zezwalać organizacjom rolniczym i instytucjom handlowym na urządzanie przetargów i spędów zwierząt rzeźnych do uboju przeznaczonych.

§ 12. W razie zabronienia odbywania targów na obszarze określonym w § 11 instrukcji niniejszej, należy zezwalać na urządzanie przy rzeźniach publicznych targów na zwierzęta rzeźne pod warunkiem, że targi będą się odbywały pod nadzorem lekarza weterynaryjnego, a zwierzęta doprowadzone na targi rzeźne będą poddane ubojowi w ciągu 24 godzin.

Jeżeli z powodu nie dojścia do skutku transakcji kupna — sprzedaży, zwierzę zostaje z targowiska rzeźnego odprowadzone z powrotem do zagrody, powinno być poddane 2-u tygodniowej obserwacji przez wyznaczone w tym celu organy miejscowej administracji.

§ 13. Zwierzęta dowiezione na centralne targowiska rzeźne zaopatrujące większe ośrodki, a położone w okręgu zapowietrzonym lub w promieniu 15 klm od takiego okręgu, mogą być z tych targowisk wywożone do innych rzeźni tylko za szczególnym zezwoleniem starosty i przy ścisłym przestrzeganiu środków ostrożności przewidzianych w § 157 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167). W razie stwierdzenia u zwierząt pryszczycy w czasie przewozu albo na targach lub pokazach itp. spędach, należy stosować przepisy §§ 174 i 175 tego rozporządzenia.

VI. Odkażanie.

§ 14. Przy odkażaniu należy stosować się do pouczenia, załączonego do instrukcji niniejszej.

Pouczenie o odkażaniu należy dostarczać właścicielom (użytkownikom) zagród.

VII. Uchylenie zarządzeń.

§ 15. Pryszczycę należy uznać za wygasłą a wydane zarządzenia uchylić w przypadkach określonych w § 179 rozpo-

rządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. Trzytygodniowy okres obserwacji należy liczyć od chwili ustąpienia właściwych objawów pryszczycowych, co zazwyczaj ma miejsce w 11 do 14 dni od chwili zachorowania zwierzęcia. Następowych powikłań pryszczycowych nie należy uważać za objawy pryszczycowe.

Należy dążyć do tego, aby ograniczenia wydane dla zagrody zapowietrzonej w związku ze zwalczaniem pryszczycy nie trwały dłużej niż 5 tygodni.

VIII. Przepisy końcowe.

§ 16. Instrukcja niniejsza nie narusza w niczym przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167).

§ 17. Wojewodowie, a za zgodą wojewody również starostowie mogą zlecać lekarzom weterynaryjnym, samorządowym jak również wolnopraktykującym poszczególne czynności związane ze zwalczaniem pryszczycy, jednak bez prawa wydawania orzeczeń i zarządzeń administracyjnych.

§ 18. Inspektorowie weterynarii urzędów wojewódzkich winni przez częste inspekcje czuwać nad tym, aby zarządzenia wydane w związku ze zwalczaniem pryszczycy były ściśle przestrzegane.

Akcja zwalczania pryszczycy winna być prowadzona indywidualnie w stosunku do poszczególnych zagród i okręgów zapowietrzonych, przy uwzględnieniu miejscowych warunków i potrzeb gospodarczych w ten sposób, aby akcja ta nie powodowała zbędnych ciężarów dla ludności.

§ 19. Na czas trwania akcji zwalczania pryszczycy nie należy stosować do państwowego personelu lekarsko-weterynaryjnego ograniczeń wyjazdów służbowych, wynikających z oszczędności, a w szczególności nie należy ograniczać używania samochodów.

w/z Ministra
M. Jaroszyński
Podsekretarz Stanu.

Załącznik I do Instrukcji.

Pouczenie o odkażaniu.

§ 1.

Odkażanie należy dokonywać przy zastosowaniu przepisów zawartych w załączniku Nr 2 do rozporządzenia Ministra Rol-

nictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz pouczenia niniejszego.

§ 2.

Oczyszczenie i odkażenie zagrody powinien wykonać właściciel (użytkownik) zagrody, lub gdy ten z jakiegokolwiek powodu tego uczynić nie może lub w czasie nakazanym uczynić zaniedba — na jego koszt odpowiednio wyszkolony personel wyznaczony przez zarząd gminy. Odkażenie winno się odbywać pod nadzorem powiatowego lekarza weterynaryjnego lub wyznaczonego przezeń personelu weterynaryjnego.

§ 3.

Do odkażania należy używać sody żrącej w rozczynie wodnym: 1% — do odkażania ludzi i zwierząt i 2% do odkażania pomieszczeń i przedmiotów podlegających odkażeniu.

§ 4.

W ogniskach pryszczycy izolowanych odkażenie należy przeprowadzić dwukrotnie: niezwłocznie po ustąpieniu ogólnych objawów chorobowych i bezpośrednio przed zakończeniem okresu obserwacyjnego i uchyleniem zarządzeń wydanych w związku ze zwalczaniem pryszczycy w zagrodzie.

W przypadkach zlikwidowania ogniska pryszczycy przez wybicie zwierząt z urzędu, należy niezwłocznie przeprowadzić odkażenie. Przed wprowadzeniem do pomieszczeń nowych zwierząt, co powinno nastąpić nie wcześniej niż w cztery tygodnie od pierwszego odkażenia, wskazane jest, aby właściciel powtórnie wykonał odkażenie pomieszczeń.

§ 5.

Przy przeprowadzaniu oczyszczenia i odkażenia należy wykonać następujące czynności w podanej niżej kolejności:

a) zwierzęta należy zmyć całe, nie wyłączając kopyt i racic, 1% roztworem sody żrącej, przy czym zwierzętom, które pryszczycę przechorowały, należy uprzednio podstrugać racice;

b) przy oczyszczaniu pomieszczeń dla zwierząt należy ściany i powałę dokładnie omieść, tynk odstający i popękany zerwać, zerwać uszkodzone części szalówek i łat, oczyścić wszystkie szpary szczeliny i kąty w ten sposób, aby przy odkażaniu ciecz odkażająca dotarła do wszystkich miejsc, gdzie mogą gnieździć się zarazki; bruk nieszczelnie ułożony oraz belki i deski podłóg należy zerwać i przed ponownym ułożeniem dokładnie wyszorować, a wierzchnią warstwę zie-

mi starannie zestrugać i wraz z nawozem, resztkami karmy, ściółką i innymi przedmiotami podlegającymi zniszczeniu ułożyć w kopiec;

c) po usunięciu wszelkich zanieczyszczeń i uszkodzeń w sposób określony w ptk. *b*, należy dokładnie wyszorować 2% roztworem sody żrącej całe pomieszczenie tj. powały, słupy, drągi, przegrody, ściany, drzwi, niezerwany bruk podłogi, dyle, deski i zerwany bruk podłogi należy po dokładnym wyszorowaniu 2% roztworem sody żrącej ułożyć ponownie, przy czym deski i dyle przegniłe należy bezwzględnie usunąć i spalić, zastępując je nowym materiałem;

d) sprzęty drewniane, które znajdowały się w pomieszczeniu oraz te wszystkie, które były używane w gospodarstwie w czasie trwania zarazy, jak drabiny, żłoby, wiadra, skrzynie, miotły, łopaty, wozy itp. należy dokładnie wyszorować 2% roztworem sody żrącej; przedmioty i narzędzia metalowe należy wyżarzyć w ogniu a gdyby wskutek tego mogły ulec zniszczeniu przynajmniej dokładnie wyszorować, podobnie jak przedmioty drewniane;

e) po dokładnym oczyszczeniu należy ponownie przeprowadzić odkażenie pomieszczeń 2% roztworem sody żrącej przez dokładne rozpryskiwanie, do czego należy w miarę możności używać rozpryskiwaczy;

f) nawóz w stanie wilgotnym wraz z wszelkimi innymi zanieczyszczeniami (pkt. *b)* należy ułożyć w kopiec i przykryć warstwą ziemi grubości conajmniej 30 cm; kopca nie wolno na powierzchni naruszać przez 3 tygodnie;

g) gnojówkę, jeżeli znajduje się w gospodarstwie w niewielkiej ilości, należy zmieszać z nawozem przed jego zakopcowaniem; jeżeli gnojówki jest dużo, a gnojowica jest dobrze urządzona, należy ją pozostawić przez przeciąg 45 dni dla samowyjałowienia; w innych przypadkach należy gnojówkę zniszczyć przez wpuszczenie jej w głębsze warstwy ziemi;

h) podwórze i wyjście z zagrody należy dokładnie spryskać 2% roztworem sody żrącej;

i) osoby przeprowadzające odkażenie powinny niezwłocznie po ukończeniu czynności obmyć ręce i inne zanieczyszczone części ciała 1% roztworem sody żrącej; ubranie używane w czasie odkażania należy niezwłocznie wyprać we wrzącej wodzie, a te części odzienia, które we wrzątku prane być nie mogą (obuwie, ceratowe lub gumowe fartuchy, przedmioty skórzane itp.) dokładnie wymyć 1% roztworem sody żrącej.

§ 6.

Właściciela (użytkownika) zagrody należy uświadomić, że tylko starannie przeprowadzone odkażenie może go uchronić od nawrotu zarazy i związanych z tym strat gospodarczych.

§ 7.

Jeżeli ze względu na szczupłość persónelu weterynaryjnego nie można nadzorować każdego odkażania, dopuszczalne jest powierzenie odkażania właścicielowi zagrody bez nadzoru w tych tylko przypadkach, gdy istnieje gwarancja, że właściciel zagrody przeprowadzi odkażenie starannie; odkażenie takie winno być sprawdzone przez organ weterynaryjny.

§ 8.

Gminy należy nakłaniać, aby wyznaczyły i wyszkoliły drużyny odkażające w miarę możności z osób posiadających wiadomości z zakresu służby sanitarnej (byli sanitariusze wojskowi, przeszkoleni członkowie drużyn odkażających o.p.l.) lub z członków straży pożarnych.

§ 9.

Ponieważ odkażanie jest rzeczą szczególnie ważną przy tłumieniu zarazy, a należyte przeprowadzenie odkażenia może poszczególnym właścicielom (posiadaczom) zagród nastręczać trudności techniczne, należy zalecać organizowanie samopomocowych drużyn odkażających, zwłaszcza w tych miejscowościach, gdzie natężenie zarazy było silne.

Załącznik II do instrukcji.

STAROSTA POWIATOWY
w.....

Wręczyć posiadaczowi zapowietrzonej zagrody.

Z a r z ą d z e n i a

dla Pana....

posiadacza zagrody zapowietrzonej w....

Na zasadzie art. 2, 4, 25, 26, 40-b, 41 i 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz .U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) oraz wydanych na ich podstawie rozporządzeń wykonawczych, zarządza się co następuje:

1) zagroda (folwark) zapowietrzona ma być stale dniem i nocą zamknięta i ze wszech stron zabezpieczona przed dostępem osób obcych, handlarzy, rzeźników, misiarzy, domokrążców i włóczęgów oraz innych niepowołanych osób w tej zagrodzie nie zamieszkałych, a także przed dostępem wałęsających się psów i kotów.
2) Przy wejściach do zagrody zapowietrzonej, jak również przy wejściach do zapowietrzonych obór, pastwisk, chlewów, owczarni itp. należy umieścić na widocznych miejscach tablice ostrzegawcze z wyraźnym i trwałym napisem „Pryszczyca — Wstęp wzbroniony".
3) Wstęp do zagrody zapowietrzonej dozwolony jest wyłącznie posiadaczowi, lekarzowi weterynaryjnemu, oraz domownikom w tej zagrodzie zamieszkałym. — Do obory, w której przebywają zwierzęta chore na pryszczycę, wolno wchodzić wyłącznie posiadaczowi i osobom obsługującym te zwierzęta.
4) Zwierzęta racicowe należy zamknąć w oborze, chlewie, owczarni itp., wyprowadzanie ich z obory zapowietrzonej jest wzbronione .Na wyjątki może zezwolić Starosta. Zwierzęta chore na pryszczycę mają być leczone według wskazówek powiatowego lekarza weterynaryjnego.
5) Psy, koty, drób, króliki i gołębie mają być trzymane stale w zamkniętych pomieszczeniach. W razie niestosowania się do powyższego przepisu władza powiatowa zarządzi zabicie tych zwierząt.
6) Koniom przed wyprowadzeniem z zagrody zapowietrzonej należy obmyć kopyta wraz z podeszwami 1%-owym roztworem sody żrącej.
7) Osoby opuszczające oborę lub zagrodę zapowietrzoną obowiązane są odkazić ręce, obuwie, względnie nogi 1%-owym wodnym roztworem sody żrącej. W tym celu u wyjścia z obory zapowietrzonej i wejścia z zagrody zapowietrzonej należy ustawić naczynia ze wspomnianym płynem odkażającym.
8) Wprowadzenie obcych zwierząt racicowych do zagrody zapowietrzonej jest wzbronione.
9) Wynoszenie lub wywożenie poza obręb zapowietrzonej zagrody nieprzegotowanego lub w inny sposób dostatecznie niewyjałowionego mleka, paszy, ściółki, nawozu, odpadków zwierzęcych, mięsa i skór ze zwierząt zabitych jest wzbronione. Narzędzia gospodarskie, przedmioty i wozy, które mogły stykać się bezpośrednio lub pośrednio ze zwierzętami chorymi, można wynieść lub wywieźć dopiero po ich oczyszczeniu i odkażeniu 2%-owym roztworem ługu żrącego.

10) Używanie przez domowników mleka w stanie surowym jest wzbronione.

11) Nawóz na gnojowni ma być bezzwłocznie skopcowany, to jest przykryty warstwą ziemi 30 cm grubo w celu samozagrzania się przez okres 3-tygodniowy; świeże porcje nawozu wyrzucane z pod chorych zwierząt na oddzielną gnojownię mają być przykrywane warstwą ziemi, a po wyleczeniu zwierząt oraz ukończeniu odkażania zagrody, zakopcowane.

Gnojówkę nagromadzoną w zbiorniku w niezbyt wielkich ilościach należy zmieszać z nawozem przeznaczonym do skopcowania.

Większe ilości gnojówki należy pozostawić w szczelnie nakrytym zbiorniku przez okres 45-cio dniowy celem samowyjałowienia.

Gnojówkę, przeznaczoną do zniszczenia, należy zasypać dokładnie ziemią albo pogłębiwszy dół gnojowni, wpuścić ją w głębsze warstwy ziemi.

12) Osoby zajęte koło oprzątania zwierząt chorych w oborze zapowietrzonej winny każdorazowo po ukończeniu pracy odkazić swe ręce, obuwie względnie nogi 1%-owym rozczynem ługu żrącego.

13) Odkażenie zagrody winno być przeprowadzone według pouczenia wydanego przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Nieprzestrzeganie powyższych zarządzeń, jak również wszelkich innych wydanych ustnie lub pisemnie zarządzeń państwowego lekarza weterynaryjnego, pociąga za sobą zastosowanie do winnych przekroczenia kar przewidzianych w art. 98 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r., tj. aresztu do miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar oraz bezwarunkowo utratę prawa do odszkodowania względnie zapomogi.

Za Starostę

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Ukazała się książka p. t.: *„Zbiór przepisów o parcelacji nieruchomości ziemskich wg stanu w dn. 1 marca 1938 r.“* Inż. B. Sosnowskiego, Warszawa, 1938. Stron 400. Nakład Przeglądu Mierniczego.

Wydawnictwo to zawiera całokształt przepisów traktujących o parcelacji nieruchomości ziemskich (ustawy, rozporządzenia, instrukcje, okólniki z komentarzami autora). Część I zawiera — ustawę o wykonaniu reformy rolnej, rozporządzenia wykonawcze, okólniki, instrukcje itp. Część II — ustawę o funduszu obrotowym reformy rolnej i przepisy szczegółowe. Część III — wyroki Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Część IV — wykaz wzorów parcelacyjnych sporządzanych przy parcelacji nieruchomości ziemskich.

Warszawskie Zakłady Graficzne, Olesińska 19. Tel. 4.31-27.